



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **M. F.**

toho času ve výkonu trestu ve Věznici Mírov
sídlem Mírov 27, 789 53 Mírov-Zábřeh
zastoupeného advokátem Mgr. Františkem Drlíkem
sídlem Starobranská 327/4, 787 01 Šumperk

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2024, č. j. 34478-2/2024-900000-311

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Celní úřad pro Jihomoravský kraj vydal dne 13. 6. 2024 rozhodnutí, č. j. 350724-9/2024-530000-11.1, kterým zastavil řízení ve věci žalobcovy žádosti o prominutí daně – odměny a

náhrady hotových výdajů za zastoupení poškozených v částce 124 872 Kč, stanovených mu k zaplacení usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 52 T 6/2019.

2. Odvolání žalobce proti uvedenému rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“). Žalobce se u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“ nebo „soud“) žalobou podanou dne 8. 1. 2025 domáhá jeho zrušení.

II. Argumentace žalobce

3. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné, nesrozumitelné a je rozporné s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ve správním řízení žádal žalobce o prominutí daně – správního poplatku ve výši 400 Kč, který mu správní orgán vyměřil za podání žádosti o posečkáni daně. Tuto žádost však celní úřad zamítl. Předmětným rozhodnutím byla porušena žalobcova práva, je osobou práva neznalou, nemajetnou, navíc ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že současně požádal o posečkáni s platbou daně ve výši 124 872 Kč. Pokud by žalovaný upustil od vybrání poplatku 400 Kč, mohl by následně posoudit i samotné prominutí daně 124 872 Kč. Zastavení celého řízení jen pro neuhrazení poplatku 400 Kč je přehnaně formalistické za situace, kdy žalobce vykonává trest odnětí svobody a je nemajetný.

III. Argumentace žalovaného

4. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
6. Žaloba **není důvodná**.

Právní posouzení

7. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
8. Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval velmi obecně, soud proto ve stejně obecném duchu odpovídá, že napadené rozhodnutí shledal plně přezkoumatelným, neboť žalovaný v něm své důvody pro zamítnutí odvolání jasně formuloval.

9. Pro posouzení celé kauzy je důležité, o čem vlastně celní úřad rozhodl.
10. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2020, sp. zn. 52 T 6/2019, byla žalobci v trestní věci uložena povinnost nahradit českému státu na účet Krajského soudu v Brně částku 124 872 Kč, jako náklady vyplacené zmocněnci poškozených v trestním řízení vedeném proti žalobci. Jelikož žalobce tuto povinnost neuhradil, celní úřad vydal dne 14. 5. 2024 exekuční příkaz přikázáním pohledávky z účtu na částku 127 368 Kč. Nato zaslal žalobce celnímu úřadu dne 24. 5. 2024 žádost označenou jako „Návrh dlužníka na posečkání/prominutí vykonatelného rozhodnutí dle d.ř.“ Tam žalobce uvádí, že žádá o posečkání, příp. prominutí vymáhaného nedoplatku. Dodal, že ví o správním poplatku za takovou žádost, nicméně chce svůj dluh řešit a bez věcného posouzení prominutí výše popsaného nedoplatku mu bude odepřena spravedlnost.
11. Celní úřad následně rozdělil žalobcovu žádost na tři části, a to na:
 - žádost o prominutí daně - nedoplatku 124 872 Kč,
 - žádost o posečkání s úhradou daně - nedoplatku 124 872 Kč, a
 - žádost o prominutí daně - správního poplatku 400 Kč za žádost.
12. Řízení o žádosti o prominutí nedoplatku ve výši 124 872 Kč celní úřad zastavil nyní řešeným prvostupňovým rozhodnutím. Neučinil tak kvůli nezaplacení správního poplatku, jak se zřejmě domnívá žalobce, ale kvůli tomu, že žádost o prominutí daně byla podle něj nepřípustná [zastavil tak řízení podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád]. A právě toto rozhodnutí přezkoumával žalovaný v napadeném rozhodnutí, vůči němuž směřuje nynější žaloba.
13. Žádost o posečkání s úhradou daně a žádost o prominutí správního poplatku naproti tomu nejsou předmětem nynějšího soudního řízení. Řízení týkající se prominutí správního poplatku je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 30 Af 1/2025.
14. Pro úplnost krajský soud podotýká, že si kladl otázku, zda by neměl v nynější věci vyčkat na výsledek řízení o žádosti o prominutí správního poplatku, nicméně dospěl k závěru, že nikoliv. Celní úřad vyzval žalobce k zaplacení správního poplatku ve výši 400 Kč pouze ve vztahu k žádosti o *posečkání* s úhradou daně, nikoliv za žádost o její *prominutí*. To vyplývá i z prvostupňového rozhodnutí, neboť celní úřad zastavil řízení o prominutí daně ne pro nezaplacení poplatku, ale protože jde o žádost zjevně nepřípustnou. V posouzení žaloby proto krajskému soudu nic nebránilo. I kdyby snad ve věci sp. zn. 30 Af 1/2025 dospěl krajský soud k závěru, že je nutno zrušit rozhodnutí žalovaného a žalobci odpustit správní poplatek, na nynější věc by to nemělo žádný vliv.
15. Jak vyplývá z toho, co již soud uvedl, žalobce se svými námitkami mívá s předmětem řízení. Uvádí, že celní úřad chybně posoudil jeho požadavek na odpuštění správního poplatku 400 Kč a z tohoto důvodu nebyla jeho žádost věcně posouzena. Zastavení řízení pro nezaplacení 400 Kč považuje za formalistické. Řízení o prominutí daňového nedoplatku ale nebylo zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku, jak již soud vysvětlil. Jediné žalobní tvrzení, které se skutečně vztahuje k napadenému rozhodnutí, je to, že podle žalobce může celní úřad dlužnou daň prominout.
16. S tím ale nelze souhlasit. Celní úřad i žalovaný žalobci jasně řekli, že žádosti o prominutí daně spočívající v nezaplacených nákladech trestního řízení ve výši 124 872 Kč vyhovět nemohou, protože jim prominutí této daně neumožňuje žádný právní předpis. Daň v tomto

případě představují náklady státu zaplacené zmocněnci poškozených v trestním řízení, o nichž se rozhoduje v trestním řízení (§ 154 odst. 1, § 155 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád). Celní úřad tuto povinnost podle § 361a odst. 2 trestního řádu jen vymáhá a postupuje při tom podle daňového řádu.

17. Pravomoc prominout daň musí být pro daný druh daně upravena v nějakém právním předpisu. Celní úřad skutečně nemůže automaticky promíjet jakoukoliv daň, kterou vymáhá. Podle § 259 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud zákon stanoví orgánu veřejné moci pravomoc zcela nebo částečně prominout daň nebo příslušenství daně, lze tak učinit na základě žádosti daňového subjektu nebo z moci úřední. Komentář k § 259 daňového řádu k tomu uvádí: „*Daňový řád umožňuje prominutí daně v rámci § 259a, § 259b a § 260. Ostatní možnosti prominutí je třeba hledat v rámci speciálních zákonů (např. § 101k zák. o DPH v případě pokuty za nepodání kontrolního hlášení).*“ (ROZEHNAL, T. *Daňový řád: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-12-10]. ASPI_ID KO280_p12009CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X). Pod § 259a, § 259b a § 260 daňového řádu nelze žalobcův případ podřadit a zvláštní zákon (zde trestní řád) prominutí daně neumožňuje. Trestní řád připouští, aby proti usnesení soudu, kterým byla odsouzenému uložena povinnost nahradit náklady státu zaplacené zmocněnci poškozených, podal odsouzený stížnost a podrobil tak výši těchto nákladů soudnímu přezkumu. Jejich prominutí celním úřadem ale zákon nepřipouští a nezná.
18. Pokud žalobce přesto celní úřad o prominutí daně požádal, skutečně šlo o žádost právně nepřípustnou, a „*takové žádosti nelze vyhovět, neboť to právní úprava neumožňuje*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008, č. j. 1 As 45/2007-48).
19. Není příliš zřejmé, kam žalobce míří svou námitkou, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle něj lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Tím přesně se žalovaný řídil – nemůže prominout daň, pokud k tomu není zákonem výslovně zmocněn.
20. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl, protože se žalobce dožadoval zrušení napadeného rozhodnutí, aniž by ale přinesl jakékoliv argumenty, proč by mělo být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nezákonné nebo nesrozumitelné.

V. Náklady řízení

21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 12. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu